

**

Една капчица дъжд
върху твоето лице -
изсушават я моите длани.

Една капчица пот
върху твоето чело -
попиват я моите ласки.

Една малка сълза
в твоите мигли -
изпиват я моите устни.

А усмивката?

Аз се смалявам
и чезна
в искрящата радост
на твоя смях.

Къде си ти
и къде аз,
любими?

**

И после
гледахме към белите стени.
Ти стана и зачука гвоздей.
Аз станах и закачих
твоего палто.
Бе есен.

**

Когато цъфнат черешите,

твоята усмивка

скача от устните ти

и сяда на крайчеца

на небето -

сякаш на люлка.

Вятърът нейде шуми.

Твоите очи -

кафяви,

набъбнали клончета,

кимат щастливо

и весело

през тъжните,

тънки стъкла

на моята стая.

Когато цъфнат черешите,

обличам палтото

и хуквам

подир твоя безгрижен,

премятащ се над дворовете,

подир тоя нехаен,
обливаш всичко в бяло,
като рукнал пороен дъжд,
смях.

Когато цъфнат черешите,
сънувам пак пролет
и слънце
и толкова много дъги -
чак до луната.

Сънувам,
че късам черешови клончета,
тръгвам по всяка дъга
и всякъде срещам тебе.

Срещам те
да ти кажа
как дълга бе зимата
и как те обичам.

Когато цъфнат черешите.